

The results of assessment according to the simplified index of hygiene OHI-S (Green-Vermillion) are written below: 0.69 ± 0.05 in the group of somatically healthy children, which corresponds to a good level of hygiene. The hygiene index OHI-S (Green-Vermillion) in the group of patients with type I diabetes is 1.74 ± 0.08 , it can be interpreted as satisfactory, however, it should be noted that the range of values corresponding to the above level of hygiene is within from 0.7 to 1.8, that is almost on the border with the bad [1].

The periodontal index in children of the first group indicates the absence of gum disease. In children with diabetes mellitus, the average severity of gingivitis PMA = 42.77 ± 1.31 was found.

Conclusions. In children with insulin-dependent diabetes mellitus, compared with children without such a pathology, there are certain changes in the oral cavity, which consist in a high level of prevalence and intensity of the carious process.

The indicators of hygiene indices, both according to Fedorov-Volodkina and Green-Vermillion, were significantly higher in the group of patients with insulin-dependent diabetes mellitus than in somatically healthy children.

Our studies have shown a statistically significant difference between the first and second groups of patients with respect to periodontal indices (PMA as modified by Parma). This fact is consistent with existing literature data.

References

1. Кузь І.О. Догляд за ротовою порожниною та вибір лікарських препаратів при захворюваннях пародонту у дітей з цукровим діабетом І типу / Кузь І.О., Шешукова О.В. // Актуальні проблеми сучасної медицини: Вісник УМСА. – 2020. – Том 20, № 1 (69). – С. 199-204.
2. Максименко А.І. Аналіз стоматологічного статусу у дітей з інсулінозалежним цукровим діабетом / А.І. Максименко // Матеріали наук.-практ. конф. з міжнар. участю «Сучасні аспекти теоретичної та практичної стоматології», 4-5 травня 2020 року. –Чернівці, 2020. – С. 52-53.

ПОРІВНЯННЯ СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНИХ ПЕРЕДУМОВ РОЗВИТКУ ОЖИРІННЯ У ЛЮДИНИ ТА ТВАРИН- КОМПАЊОНІВ

*Локес-Крупка Т.П., Канівець Н.С.
Полтавська державна аграрна академія, м. Полтава, Україна*

Ожиріння людини як і тварини вважають поліетіологічною патологією. Основною причиною розвитку якої є низька фізична активність, або так звана «гіподинамія». В умовах утримання у квартирі, рідкого і нетривалого моціону тварини-компаньйони, як і їх господарі за сидячого способу життя – недостатньо витрачають отриману з кормом (їжею) енергію, що призводить до надмірного депонування енергетичних запасів в їх організмі.

За своїм походженням коти і собаки – стайні хижакі, тому вони з легкістю переймають звички харчування своїх господарів. Але з часів одомашнення вони перетворились у хатніх улюбленців, тварин-компаньйонів,

які проводять майже все життя у приміщенні, і не дивно, що з часом ці тварини втратили свої природні схильності, що нерідко призводить до утворення надмірної маси тіла. Ототожнення домашніх тварин із членами сім'ї і перенесення на них власних харчових звичок відіграє значну роль у розвитку ожиріння.

Важливе місце у надмірному споживанні корму відіграють соціально-психологічні моменти. Так, наприклад, собаки значно більше з'їдають кормів у присутності інших тварин (фасилітація) [1]. Поряд з цим явищем є протилежне – коли собака в господарів лише одна. У таких випадках важливу роль відіграє гуманізація тварин. У свійських котів ризик розвитку ожиріння зростає у випадку, якщо в будинку знаходяться один або два кота (на відміну від ситуації, коли їх кількість складає три-чотири). Це пов'язане з проблемою контролю за споживанням корму кожною особою [3].

Тварини легко вчаться реагувати та змінюють поведінку задля отримання додаткової їжі. Періодичні нагороди, у вигляді ласощів, мають дуже сильну дію, і тварини намагаються випрошувати їх інтенсивніше, доки не отримають бажане.

Відмічено, що у тварин, так само як і в людей, присутній факт стресового переїдання, який в сукупності з обмеженою фізичною активністю провокує ожиріння. Знервовані, або в стані депресії, свійські коти чи собаки можуть поїдати корм у надмірних кількостях, намагаючись компенсувати стрес задоволенням від поїдання їжі [4].

Зазвичай собаки з надмірною масою тіла, на відміну від собак з нормальною вгодованістю, намагаються споживати корми кращої якості, відмовляються виконувати завдання чи фізичні навантаження, коли винагорода за ці дії невизначена [2].

Зважаючи на дані дослідників, як гуманної так і ветеринарної медицини, стосовно вивчення надмірної маси тіла та ожиріння людей і тварин, існує очевидна незавершеність інформації у цьому руслі. Однак, аналіз психологічного і соціального статусу людини з надмірною масою тіла (ожирінням) свідчить про розвиток вказаної патології і в більшості чотирилапих друзів.

Література

1. Chandler M., Cunningham S., Lund E. M., Khanna C., Naramore R., Patel A., Day M. J. Obesity and Associated Comorbidities in People and Companion Animals: A One Health Perspective. *J. Comp. Pathol.* 2017. Vol. 156, 296–309. doi: 10.1016/j.jcpa.2017.03.006
2. Courcier E. A., Thomson R. M., Mellor D. J., Yam P. S. An epidemiological study of environmental factors associated with canine obesity. *J. Small Anim. Pract.* 2010. Vol. 51, 362–367. doi: 10.1111/j.1748-5827.2010.00933.x
3. Lund E. M., Armstrong P. J., Kirk C. A. et al. Health status and population characteristics of dogs and cats examined at private veterinary practices in the United States. *J. Am. Vet. Med. Assoc.* 1999. Vol. 214. P. 1336–1341.
4. Marshall W. G., Hazelwinkel H. A., Mullen D., De Meyer G., Baert K., Carmichael S. The effect of weight loss on lameness in obese dogs with osteoarthritis. *Vet Res Comm.* 2010. Vol. 34, 241–253. doi: 10.1007/s11259-010-9348-7.